

Franja Vlašić, generacijski školski kolega, po profesiji moler, starčevački roker i amaterski slikar, rođen je 1953. godine u Starčevu, od oca Stipana i majke Ane rođ. Žalac. Čika Stipan je bio službenik, a nina Ana, kao i većina starčevačkih žena, bila je domaćica i brinula se pored Franje i o Kristini, Franjinoj mlađoj sestri, kao i o poslovima oko kuće i familije. Podaci u porodičnom stablu Vlašićevih vrlo su šturi pa nema podataka o Franjinom dedi, pa prezime nose po babi tj. njezinom devojačkom prezimenu. Pretpostavljam da baba Eva nije bila crkveno venčana, pa deca iz takvih brakova obično nose majčino devojačko prezime. Franja je odrastao u obiteljskoj kući negde pri kraju Partizanske ulice i kao tamošnja sva deca, na onoj širokoj ledini ganjao loptu. Osnovnu školu smo zajedno pohađali, no Franja je išao u paralelno odeljenje, a učiteljica mu je bila Božica Marinković. Kako smo bili generacija po brojnosti dosta velika, tako su i naša odeljenja bila velika, pa kad smo bili na odmoru bilo nas je puno dvorište ili kad smo kao stariji razredi bili u učionicama kod Rozeta, bila nas je puna pijaca. Paralelnom razredu koji je Franja pohađao, razredni starešina bila je nastavnica Kata Belušević rođ. Šošarić. Društvo u klupi činili su mu Dragan Dražić, Nikola Marinković i Miodrag Milinković Kobac. Franja je već u osnovnoj školi pokazao sklonost prema crtanju i bojenju a nešto i prema muzici. Kako smo svi nakon završetka osnovne škole težili nekom daljem obrazovanju, tako je i Franja krenuo dalje na školovanje. Sklonost prema crtanju i bojama odvela ga je na molerski zanat, jer moleraj nije samo puko farbanje zidova, nego može biti i prava umetnost.

Kako je to bio kraj šezdesetih godina i u Starčevu se sve više počela slušati i izvoditi rok muzika. Pojavili su se i prvi vokalno instrumentalni sastavi, dakako prvo iz Pančeva, koji su bili sastavljeni od pančevačkih srednjoškolaca. Osnivanjem prvih starčevačkih rok sastava nije prošlo bez Vlašića jer je svirao solo, ritam, a po potrebi i bas gitaru, što je bilo važno svakom takvom sastavu. O muzičkom putu i Franjinom razvoju na muzičkom polju, pisano je u knjizi „Rokeri iz neolita“. Nakon završene srednje škole i kako se od bavljenja muzikom baš nije moglo stvoriti neku egzistenciju, jer amaterizam nije donosio skoro nikakvu zaradu, Franja je kao i svi potražio izvor zarade izvan Starčeva i Pančeva. Kao dečko, obreo se u Majdanpeku, a s obzirom na rast borskih rudnika i Majdanpek se gradio i širio, te je Franja svoju egzistenciju počeo tamo da gradi ali nije zaboravio Starčevo u koje se često vraćao. Ipak, u Majdanpeku je osnovao porodicu. Tamo mu se rodio i sin Nikola. Više se nije toliko intenzivno bavio muzikom, ali je počeo da slika. Interesantno je da je većina starčevačkih muzičara ujedno bila a neki još i danas i uspešni slikari. Samo da spomenem Marka Rajkovića, Paju Rajkovića, Nikolu Poljaka... Nešto genetike a najviše ljubavi prema muzici i rokenrolu, Franja je preneo na svog sina Nikolu, koji je slika i prilika oca.

No, kako se kaže: „nepredvidivi su putevi Gospodnji“, pa se i Franja našao na takvom putu. Familija se rasula, svako na svoju stranu. Ni u Starčevu situacija nije bila baš najbolja. Nina Ana je relativno rano umrla (1985.), a čika Sipan 1992. godine. Sve ovo uticalo je i na Franjino zdravstveno stanje. Teško je oboleo i vrlo brzo nas je napustio. Starčevci su se od Franje oprostili na mesnom katoličkom groblju 2007. godine.

Ostala su sećanja a i sin Nikola, koji sigurno korača muzičkim stopama svog oca.